

Enhedslisten må man ikke opstilles til valg, efter at man har siddet i Folketinget i 7 år. Jeg ved ikke, om den generelle grænse for, hvor lang tid man må være her, skal være præcis syv år, men jeg tror bestemt, at politikerne ville komme lidt tættere på virkeligheden, hvis de også en gang imellem var der.

Når det her så er en rød tale, er det vist på tide, at jeg snakker om, hvad der foregår uden for Christiansborgs tykke mure, og snakker om nogle ting, som måske kan rykke lidt ved denne her osteklokke.

Der har været en række bevægelser, der har stukket næsen frem i løbet af det sidste års tid, og den første, jeg vil nævne, er en kampagne, der hedder »Nu er det nok«. Det er en kampagne skabt af uddannelsessøgende i Danmark af enhver afskygning. »Nu er det nok«-kampagnen har arbejdet på højtryk for at få skabt mere kvalitet og mindre finanstånkning i uddannelsessystemet. Den danske ungdom er nemlig ikke en flok dovne hunde, der skal have SUpisken over nakken for at studere. De fleste unge vil gerne have en uddannelse og vil gerne engagere sig og vil gerne have tid til fordybelse. Det eneste, uddannelsessøgende kræver, er at få ordentlige vilkår og ro til at være det.

Nu fik jeg ikke brugt tid i den sorte tale til at tale om de sorte kapitler i EU, men så skulle jeg også have brugt væsentlig mere end 20 minutter. Jeg vil i stedet fortælle om en europæisk bevægelse af EU-skeptikere og -modstandere, der hedder »For et andet Europa«. Bevægelsen består af alle ikkennationalistiske EU-modstandere fra både medlems- og ikkemedlemslande, og i Danmark består bevægelsen af en række fagforeninger, dele af modstanderbebevægelsen og Enhedslisten.

Det primære formål med bevægelsen er at sætte fokus på de sociale problemer, der er opstået i kølvandet på EU, herunder bl.a. de millioner af arbejdsløse og deres vilkår. Bevægelsen står ligeledes for at lave et alternativ til topmødet i Köln i denne her weekend, hvor der skal diskuteres de positive alternativer til den udvikling, vi ser nu.

Flere og flere i Danmark og Europa vender sig imod NATO's krig, fordi de menneskelige og politiske og materielle ødelæggelser i Serbien og Kosova er for overvældende. Men vi kan jo ændre kurs. Vi skylder krigens ofre at sætte et hurtigt punktum, og derfor må NATO øjeblikkelig indstille bombningerne.

En total våbenhvile må så åbne for reelle politiske forhandlinger. Alt for længe har NATO kastet bomber alene for ikke at tabe ansigt. De konstante afvisninger af forskellige fredsiniciativer er ikke bare arrogante, men faktisk også livsfarlige, ikke kun for NATO's soldater, men også for befolkningen på Balkan.

Et punktum for krigen er den chance, der er brug for, og der skal ikke herske nogen tvivl om, at når vi en dag skal diskutere genopbygning, ja, så har nato's massive bombninger vist, hvor store ressourcer der kan sættes ind i krig. Det er et fingerpeg om, hvor gode muligheder der også er for massiv støtte til genopbygning, og i enhedslisten støtter vi ikke nedrivningen; vi støtter kun opbygningen.

På den hjemlige scene er de tvangsaktiverede endelig begyndt at røre på sig. Det mest berømte eksempel på det er, at en gruppe tvangsaktiverede på en plasterfabrik pakkede små sedler ind i emballagen, hvorpå de kunne fortælle om de slavelignende vilkår, de arbejder under: at de ikke har ret til at organisere sig, at de arbejder for under en tredjedel af den løn, som er mindstelønnen i danmark, og at de ikke kan sige deres arbejde op.

I Enhedslisten mener vi, at der kan gøres op med arbejdsløsheden, først og fremmest ved at bruge eksempelvis dagpengene offensivt. Administrationsomkostningerne plus selve dagpengene svarer faktisk til, hvad en ufaglært arbejder i den offentlige sektor får udbetalt. Altså kunne man ansætte arbejdsløse f.eks. i hjemmehjælperstillinger til overenskomstmæssig løn og på almindelige arbejdsvilkår, uden at det ville koste staten en krone.

Man kunne være bedre til at dele arbejdet. Inden for langt de fleste erhverv er det faktisk muligt at sætte arbejdstiden ned og dermed ansætte flere. At det lige er en 37-timers-arbejdsuge, der er normen i dag, er kunstigt fastsat. Det er ikke mængden af arbejde, der dikterer arbejdsugens længde i dag; det er arbejdsugens længde, der bliver fastsat, alt efter hvor langt fagbevægelsen har kunnet presse arbejdsgiverne ned i tid. På samme måde kunne man i dag fastsætte arbejdsugen til 30 timer og på den måde skabe arbejde nok til alle og samtidig give folk mere tid til sig selv og hinanden.

Dernæst og som den sidste bevægelse vil jeg nævne »Jubilee 2000«, som er en verdensomspændende kampagne, der arbejder for eftergivelse af ulandenes gæld. »Jubilee 2000«-kampagnen i Danmark bliver drevet af